

PREMIS CASTELLITX 2025

PREMI DE POESIA

**AMB LA CUIRASSA
I EL CASC POSAT**

*"No et rendeixis, si us plau no cedeixis encara que el fred cremi,
encara que la por mossegui,
encara que el sol es pongui i calli el vent,
encara hi ha foc a la teva ànima,
encara hi ha vida en els teus somnis,
perquè cada dia és un començament nou,
perquè aquesta és l'hora i el millor moment..."*

MARIO BENEDETTI

AMB EL VENT A L'ESQUENA

Al llarg d'oceans, deserts, valls, muntanyes,
la rosa dels vents apunta els traçats,
vers on expandir els cels emboirats,
sigui amb fi de bé o amb males entranyes.

El vent de migjorn desvetlla recels,
el que és de ponent ventalla incertesa,
el que és de llevant forneix de fermesa
i el tramuntanal afua els anhels.

El pare dels vents no dorm ni descansa,
sempre té un destí per poder escollir,
pot fer que el brancam bandegi una dansa,
que un cervell sensat arribi a enfollir,
que l'aigua del mar sigui brava o mansa,
que torci el velam o el faci impel·lir.

*Totes les estrelles s'apagaran algun dia,
però llueixen sempre sense por.*
EDITH SÖDERGRAN (*Encontraste un alma*)

L'ÀNIM INQUIETA

La vida exigeix trobar el seu sentit,
tant si ve de front com si ve d'esquena,
tant si té un bon fi com si no té esmena.
Del temps que es gaudeix cal treure'n profit.
Mirem endavant sense cap recança;
tot i ser costós, de portar la creu,
i que reeixir costa un sobrepreu.
No es pot perdre mai la fe i l'esperança.
Un tram de dolor no ens fa acovardir,
no hi ha més camí que conviure amb ell.
Del fil que pengem en fem un cabdell.
El temps malversat no es pot revertir.
Cal donar-ho tot sense posar mida,
no fem regateig en pagar el tribut.
És la fortitud la millor virtut,
que ens pot atorgar el do de la vida.
Siguem lluitadors, per millorar i créixer,
per saber ordenar les prioritats,
per fer alçar el cap als somnis daurats
i acollir la llum que ens farà renéixer.

EL SOL A MITJA NIT

Exploro entre el dèdal dels meus pensaments,
sedassant les cendres que el vent no ha escampat;
cerco trobar brases encara candents,
per tal que revifin l'ardor sufocat.

La joia amagada costa de trobar,
sol viure envoltada de boira i de fum;
ni afinant la vista la podré observar,
si no obro l'entrada, al vent i a la llum.

Em despullo el rostre davant la incertesa,
per veure en el reflex, qui tinc davant meu.

Compareix la imatge posant nitidesa,
a la part sensible, que pateix menyspreu.

Busco l'aigua clara, dins d'un mar de dubtes,
tot donant-li voltes als interrogants;
desgrano misteris difícils i abruptes,
per capir del credo, tots els seus vessants.

Allò que enlluerna m'arriba a ofuscar,
l'excés de mesures m'embafa el cervell;
no cal tenir manya per veure més clar,
ni reblar els preceptes a cops de martell.

Si he de decantar-me pel mall o l'enclusa,
si pel desafecte o pel compromís,
no vull que cap dubte serveixi d'excusa
i em deixi a l'escapça, per sempre indecís.

FERMANÇA

Sempre, pas a pas, calçat o descalç
per recte traçat sens perdre la mida,
eludint el risc de trepitjar en fals.

Fent cas a la veu que immutable crida
per mostrar el camí per on avançar,
des de bon començ fins a la sortida.

El que està inclinat ho he de redreçar,
sigui el tarannà o alguna feblesa.

Si extravio el rumb torno a començar.

Ensendero els peus amb la sensatesa
que atorguen els anys i un munt d'esperons
i haver superat mil murs d'incertesa.

Del pa dels enyors en faig rosegons,
em curo en salut de les relliscades
que em fan perdre el nord quan baixo esglaons.

Res no em fa estar al món de cames lligades,
abans de sortir sondejo el terreny,
per no trepitjar rutes enfangades.

Damunt cada peu duc el cor i el seny.

CANTIC D'HORABAIXA

La claror s'embolcalla en el sudari
dels abrusats camins de la vesprada:
Núvols impregnats amb sang de calvari,
acomiant-se de la jornada.

El centelleig de l'aigua s'esmorteix,
cessa la brillantor de la ginesta,
el vigor de la tarda sucumbeix,
i un càntic d'enyorança es manifesta.

Ombrívola i envoltada de màgia
viatja avui la meva solitud,
entre conreus on sembra la nostàlgia,
llàgrimes en honor del temps perdut.

ENTRE EL VENT I LA FLAMA

Entre la fogor d'un cel que s'ablama,
soc com un ventall al davant del foc,
que es veu obligat a entrar dins del joc
de prendre partit, pel vent o la flama.

Davant la besllum intento ser brau,
no faig cap acció demostrant flaquesa.

La flama del cor està sempre encesa
i el vent de llevant no coneix la pau.

A més d'exigent soc escrupolós.

El què per a molts no és més que banal,
per a mi té un preu del tot valuós.

Cada instant que visc és un gran regal
que cal degustar amb el cor joiós,
per fer del present la causa vital.

LA VALL DE LES LLÀGRIMES

La basarda pròpia d'aquest trist moment
escampa la boira enllà del mirall,
que deixa la pluja per sobre una vall
que gira l'esquena a la llum ixent.

Tot allò que em mostra clar en el seu semblant,
sigui quan m'allunyo, sigui quan t'atanso,
sigui quan m'afanyo, sigui quan descanso,
em diu en mirar-la: —Etic davallant.

Deslligo els mals tràngols de cada estacada
en veure com l'alba pretén reeixir,
damunt d'una plana feble i malaurada.

No és la basarda el que em fa entristir,
tampoc cap rancúnia que ha estat mal curada;
és per la condemna que la fem patir.

*L'etern rellotge de sorra de l'existència
donarà la volta sempre novament,
i tu amb ell, corpuscle de pols.*
FRIEDRICH NIETZSCHE

L'ETERN RETORN.

Ni ahir ni demà, sols compte el present.

No hi ha un primer instant ni un instant darrer,
sols un batre d'ulls pel temps fugisser,
de l'ordre establert dins el firmament.

Enllà dels extrems s'encamina el món,
tot gira al voltant de "l'ara si mai",
d'un instant incert que es mou per l'espai,
sense trencar el fil de l'etern retorn.

Tant si és avançant o bé en retrocés,
no es distingeix clar si és alfa o omega,
si el curs és escàs o creix en excés.

El que és més distant s'apropa i es blega,
tot segueix el curs del cíclic procés,
on queda ordenat tot els que es desplega.

*ŭtirĩ ŭtukũ ŭtakĩa”: No hi ha cap nit tan fosca
que no acabi a l’alba.*
NGŬGĨ WA THIONG’O

PLAUSIBILITAT

El silenci cau com una tempesta
damunt la ciutat encara adormida;
arreu no sorgeix cap alè de vida.

És “el despertar”, de l’ombra funesta.

Porta i porticons tancats i barrats
per no veure el fum de les xemeneies,
per celar els motius de les males jeies
i deixar els malsons vagant pels terrats.

L’albada esvaeix somnis obsolets,
tant els innocents d’aspecte daurat,
com els més obscurs i alhora secrets.

El sol posa un toc de cel atzurat
quan lent i obstinat supera el llarg tret,
entre un dia incert i un de benaurat.

*Cada ferida mostra la pèrdua d'una branca:
sense jo, res parlaria de la meitat que em manca;
jo visc sols per plànyer lo que de mi s'és mort.*
JOAN ALCOVER (*Desolació*)

EPILEG

Porto cuirassa
per tal d'entrar en llisa
enfront dels dubtes
i, el casc, per protegir-me
de les males anyades.